

„Ztuhne vám
krev v žilách.“

ANITA FRANK

„Dokonalá četba
pro chladný večer.“

DAILY MIRROR

Pokud
ho slyšíte...

VOLÁNÍ MRTVÝCH

...je už příliš pozdě.

REBECCA NETLEY

VOLÁNÍ MRTVÝCH

Copyright © 2021 Rebecca Netley

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Olga Fišnerová, 2023

Cover © Jess Hart, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3472-6 (pdf)

Pokud
ho slyšíte...

VOLÁNÍ MRTVÝCH

...je už příliš pozdě.

R E B E C C A N E T L E Y

přeložila Olga Fišnerová

FOBOS

*Pro mého manžela Hughu
a naše krásné syny Thomase a Jamese.*

PRVNÍ ČÁST

*Plíživě jak zimní mráz
do vzduchu vsunul klín.
Smrti prchl, skryl se v noc,
kde zmizel jako stín.*

Autor neznámý

Naše loď mířila k ostrovu Skelthsea a spolu se mnou na ni čekalo už jen pět dalších cestujících. Nepřišli mě vyprovodit žádní přátelé ani příbuzní a můj vlněný plášť mi poskytoval jen pramalou útěchu. Od moře barvi oceli vál chladný vítr a křik racků ostře kontrastoval s ranním klidem. Jakmile zpoza skalisek vyplula loď a přiblížila se k přístavu, zvedla jsem kufry a spolu s ostatními vyrazila k molu.

Když mi pomáhali nastoupit na palubu, zrovna začalo mrholit. Poryvy větru měnily kapičky vody v jehličky chladnější, než bych si kdy dokázala představit. Loď se kolébala ze strany na stranu, a tak jsem se pevně chytila zábradlí. Spolucestující mi věnovali jen letmé pohledy. Není divu. Moje tvář ani postava ničím nevybočují – má pleť je bledá a oči halí stín probdělých nocí.

Poslední cestující, žena ve středních letech, se na mě letmo usmála a hned nato zmizela v podpalubí.

Posádka na loď nakládala bedny se zásobami a trvalo dalších pětadvacet minut, než jsme byli připraveni k vyplutí. V tu chvíli začalo jako na povel vydatně pršet a z nebe padaly velké kapky, které čeřily vodní hladinu.

„Radši byste se před tím nečasem měla jít schovat dolů, slečinko,“ poradil mi kapitán.

Přestože mi obličej zkrápěly provazce deště, chtěla jsem si tuto chvíli vychutnat ještě o něco déle, a proto jsem neodešla do kajuty, dokud se na moře nesnesla mlha a pevnina nezmizela z dohledu. Až v tu chvíli na mě plně dolehla tíha mého rozhodnutí. Dokonce i tehdy, když jsem si doma balila kufry, mi to všechno připadalo jako sen. Ve dveřích mého pokoje stála má přítelkyně a sledovala mě s výrazem, který připomínal lítost.

„Vážně myslíš, že to je rozumné, Elspeth?“ naléhala. „Opravdu chceš hodit za hlavu všechny přátele a celý život, který jsi doted znala?“

Já se však toho dopisu nehodlala vzdát – ani onoho světélka naděje, které ve mně zažehl. Má kamarádka si povzdychla, ale já už si představovala ostrov Skelthsea, jeho útesy poseté racky, vlny narážející na skaliska a příliv, který nekonečně laská jeho písčité břehy.

Prsty mi zabloudily k medailonku se sestřinou podobenkou. Ze všech lidí, které jsem ztratila, jsem nejčastěji myslela na ni. Zatímco jsme se blížili k pevnině, ta bolest se znovu připomněla, stejně palčivě jako na začátku.

O něco později jsem se odebrala do podpalubí, ale z plavby si pamatuji jen to, že jsem se ke konci cesty vracela zpět nahoru, abych viděla, jak se blížíme k ostrovu.

Říkali mi, že ostrov Skelthsea je nádherný, ale skutečnost mi vzala dech.

Tyčil se před námi ohromný útes, který se svažoval do údolí, a jeho vrchol zakončoval ostrý hřeben, o nějž se lámaly paprsky skomírajícího slunce. Na pláži se kolem truhlic a zásilek připravených k přepravě zpět na pevninu hemžil dav cestujících, kteří čekali na loď.

Na kopci stál dům větší než všechny ostatní. Ze sedlové střechy stoupal kouř a svíjel se v oblacích k nebi. Došlo mi, že to bude Iskar, místo, které se má stát mým domovem. Tabulková okna nasvědčovala množství pokojů a dům na pozadí zapadajícího slunce vrhal dlouhý stín, vedle nějž se v podzimním vánku chvěl hlodáš a křoviny. Pokusila jsem se vyloudit úsměv, ale obličej jsem měla příliš promrzlý. Loď připlula k molu a motor utichl.

„Vy jste slečna Swansomová? Ta nová chůva?“

Přikývla jsem a on, aniž by se představil, vynesl mé kufry z lodi. Poté čekal, až mi pomůžou vystoupit na dřevěné molo, v jehož prasklinách se uchytili drobní korýši. Na pevnině bylo tepleji, ale v zákřutu zálivu se začínal sbírat odpolední chlad. Pozornost místních se omezila na drobná kývnutí a nesmělé pohledy, zatímco děti si mě prohlížely s neskrývanou zvědavostí. Navzdory venkovní teplotě byla většina z nich bosá.

„Tudy.“ Muž vykročil napřed.

Když jsme začali stoupat k Iskaru, snažila jsem se držet krok, ale nohy mi na oblázcích podkluzovaly. Divoké, mrazem zčernalé růžové keře tu přebíraly vládu nad drolicími se zídkami. Pomezí moře a pevniny, které kdysi bezpochyby oplývalo všemi barvami a hojností, zaplavily mořské řasy a mladé stromky. Začala jsem si uvědomovat všudypřítomný pach rybiny, rašelinového kouře a čehosi nasládlého, co mohlo být vřes nebo hlodáš.

„Žijete tady dlouho?“ zeptala jsem se.

„Odkakživa.“ Jeho pohled zabloudil k pláži, kde se nad horizontem rozprostíraly oranžové prsty slunečního světla.

„Takže sloužíte slečně Gilliesové?“

„Ba, už od třinácti let.“

Kolem hřebenu kroužili ptáci. Vzhledla jsem a uviděla tam stát nějakou ženu s kudrnatými vlasy a sukní, které jí vlály ve větru. Na chvíli jsem na sobě ucítila její pohled, ale pak můj společník opět vyrazil po cestě vzhůru.

Obešli jsme zatáčku a ocitli jsme se před samotným domem. Až nyní jsem uviděla jeho prohnílé trámy a drolící se omítku. Dřevořezba na dveřích se sedlovou stříškou byla do hladka ošoupaná jako inkoust na staré ilustraci.

Jakmile jsme vstoupili, postavil mé kufr v chodbě a kývl k jednomu ze dvou křesel s rovnými opěradly, která stála před žhnoucím krbem. Poslušně jsem se usadila a dunění jeho bot se začalo vzdalovat chodbou, dokud zabouchnutí dveří neoznámilo jeho odchod.

Prohlédla jsem si okolní nábytek, který se tlumeně leskl pod nánosy prachu. Nad obrazy s loveckou tematikou visely jelení hlavy a lampy vrhaly na zem mihotavé loužičky světla. Na jedné ze stěn visel malý portrét. Vstala jsem a všimla si, že se jedná o malbu Mary, dívky, o kterou jsem se tady měla starat. Zde byla jen o trochu mladší než na fotografii, kterou mi poslali.

Vedle ní stál její bratr, dvojče. Tvář, s níž jsem se nikdy setkat neměla.

Když jsem si prohlížela jeho rysy, vybavil se mi obsah dopisu, v němž stálo, že Mary přišla o všechny blízké, stejně jako já. Naslouchala jsem tomu nesmírnému tichu a představovala si, jak Mary bloudí spleť místností, ponechána na pospas své tetě. Nyní jsem k jejím opatrovníkům přibyla ještě já. V danou chvíli jsem vnímala nejen podivnost tohoto neznámého domu, ale ještě něco dalšího. V jeho klidu bylo cosi zvláštního a nepřirozeného a já pocítila nepatrný náznak pochyb.

Ticho přerušily kroky.

„Slečno Swansomová?“ Žena, která se přede mnou objevila, hovořila s výrazným ostrovním přízvukem a obdařila mě prvním širokým úsměvem, kterého se mi toho dne dostalo. „Já jsem paní Lenisterová, starám se o tento dům.“ Nepoddajné vlasy měla zkrocené pod čepcem a její drobné, ptačí oči se propadaly do zbytku obličeje. Právě díky tomu a své půvabné modři však nakonec působily přívětivě.

„Angus vás tady nechal úplně samotnou, jak jinak. Vsa-
dím se, že se ani nepředstavil, co?“ Cítila jsem, jak po-
malu roztávám. Pokynula mi, abych ji následovala jednou
z dlouhých chodeb. Naše kroky se rozléhaly na dlažbě. Od-
kudsi se nesla vůně masa a pečiva, což mi připomnělo, že
mé poslední jídlo sestávalo z malé snídaně.

Paní Lenisterová během chůze vyplňovala ticho ne-
ustálým tlacháním.

„Slečna Gilliesová se omlouvá, že se s vámi nemůže
setkat, ale má nějaké neodkladné vyřizování s nájemci
a Mary šla s ní. Doufá, že se s vámi uvidí později, pokud
nebudete příliš unavená. Nařídila mi, abych vám mezitím
nabídla čaj a něco k snědku, abyste se po dlouhé cestě ob-
čerstvila. Můžete se mnou posedět v kuchyni, chcete-li. Je
tam tepleji.“

Pocítila jsem závan zklamání. Nemohla jsem se dočkat,
až na vlastní oči uvidím dívku, kterou budu mít na starosti.
Ale proti posezení v kuchyni jsem nic nenamítala; z domo-
va jsem dobře věděla, že během chladných dní se skutečně
jedná o nejteplejší místo v domě.

Kuchyně byla obrovská místnost s mramorovými dře-
zy, velkou plotnou a bezpočtem hrnců a pánví, které vi-
sely z polic. Uprostřed stál stůl poznamenaný spleť rýh
způsobených neopatrnými strážníky. Ze stropních háků
viselo solené maso a sušené byliny.

Když mi paní Lenisterová nalévala čaj, z konvice vystoupal obláček páry. Pak ke mně posunula misku s dušenou zeleninou a talíř se studeným pokrmem. Vděčně jsem se pustila do jídla a konverzaci věnovala pozornost jen na půl ucha.

„Jsme rádi, že tu jste. Mary chuť opravdu potřebuje.“

„Kdy odsud odešla ta poslední?“

„Hettie?“ Její rty se nepatrně napjaly. „Před pár měsíci, ale ne vždy je snadné najít náhradu. Jen málokdo je ochoten vyměnit ruch Edinburghu za život tady.“ Zvědavě si mě prohlížela.

„Hettie si k odchodu nevybrala nejvhodnější dobu,“ řekla jsem. „Mary nejspíš ještě stále oplakávala svou matku.“

„To ano. Oni oba.“

„Je mi moc líto, že William zemřel. Jak je to dlouho, co o něj přišli?“

„Stalo se to sotva pár týdnů poté, co Hettie odešla.“

„Slečna Gilliesová ve svém dopise nezmiňovala, co se mu přihodilo.“

Paní Lenisterová si před sebe přitáhla krájecí prkénko a začala loupat jablka. Její chování působilo rozpačité. „Opravdu? No, byla to nehoda, ale obávám se, že paní domu by byla radši, kdybychom se o Williamovi nebavily.“

Přišlo mi to zvláštní. Když zemřel táta, spolu s Clarou jsme na něj často vzpomínaly; bylo to pro nás sice bolestné, ale také konejšivé. Třeba zde bylo téma Williamovy smrti příliš trýznivé. Můj soucit s Mary se ještě prohloubil.

„Vypadáte ustaraně, slečno Swansomová,“ poznamenala paní Lenisterová. „Vaše práce by však měla být snadná. Mary je poslušné děvčátko.“

Rozhodla jsem se, že už jsem ji vyzpovídala dostatečně. Pohled mi padl na pár drobností v kuchyni. Na oknech

a zdech se srážela pára a po stropě se šířila temná skvrna se zelenými sporami na okrajích.

Zatímco jsem pila čaj, povídaly jsme si o mé cestě sem a také o mém životě v Edinburghu. Když jsem dopila, navrhla, že mi ukáže můj pokoj.

Šla trochu napřed a prováděla mě domem, až jsme nakonec vystoupaly do prvního patra. Chodba se koupala ve světle podzimních slunečních paprsků, které gotické okno tříštilo do všech barev duhy. Cestou mě paní Lenisterová obeznámila s rozložením domu. Stěny lemovaly dřevěné panely a koberce byly tenké, místy až průsvitné. Čekala jsem víc: jasně osvětlené a útulné obydlí s přepychovými podlahami.

Ačkoliv na stolech stály olejové lampy, jejich skomírající světlo sotva narušovalo okolní šero. Panovalo zde hrobové ticho, jako by se dokonce i vzduch obával vydat jakýkoliv zvuk, a já si s každým krokem představovala, jak se po chodbách a schodišti rozléhá smích dvojčat s tvářemi růžovými ze hry na honěnou. Celou dobu jsem myslela na toho chlapce, který už nebyl naživu a ležel v čerstvém hrobě někde na ostrově.

Jako by to hluboké ticho obtěžkaly prožité útrapy obyvatel domu.

Konečně jsme dorazily na konec chodby, kde se nacházelo schodiště do dalšího patra.

„Co je tam nahoře?“ zeptala jsem se.

„Bývaly tam dětské pokoje. Přespávala tam Hettie a děti.“ Neurčitě mávla rukou a pak se na vteřinku odmlčela. „Jakmile odešla, všechno jsme přestěhovali dolů.“

„A kde je teď Williamův pokoj? Ten už jste vyklidili?“

„William přespával v tamtom křídle,“ řekla a ukázala na dveře. „Nyní je zamčené.“

„Zamčené?“ zopakovala jsem.

„Tohle je stará budova, podlahy už místy trouchniví,“ vysvětlila. „Ale vy jste tady a jistě se nemůžete dočkat odpočinku.“ Zavedla mě k pokoji naproti.

Nejspíš si všimla mého překvapeného výrazu, a tak zavrtěla hlavou. „Tohle jeho nehodu nezpůsobilo, slečno Swansomová.“ Z jejího výrazu však bylo patrné, že víc mi neprozradí.

Má ložnice byla čerstvě poklizená a vedle krbu byla úhledně vyskládaná rašelina na oheň. U pelesti postele stály mé kufry.

„Greer tady pro vás odvedla hezký kus práce,“ pravila a mě najednou přemohlo vyčerpání.

„Děkuji,“ řekla jsem. „A děkuji za ten čaj.“

Na moment zaváhala, pak vstoupila do mé ložnice a zavřela za sebou dveře.

„Slečna Mary,“ volila pečlivě slova, „si toho hodně zažila. Řekla vám o tom slečna Gilliesová? Od smrti svého bratra nepromluvila.“

„Co tím chcete říct?“

„Ani slůvko. Neřekla ani slůvko od doby, co zemřel.“

„Ona je němá?“ Na okamžik mě ovládlo zděšení. Slečna Gilliesová se o ničem takovém nezmínila.

Vycítila jsem její rozpaky. „Neberte si její mlčení osobně. Takhle se chová ke všem.“

„Nejspíš stále truchlí.“

„Přesně tak to je,“ odvětila paní Lenisterová s úlevou. S výrazem uspokojení si utáhla zástěru a věnovala mi rychlý úsměv. „Pokud mě budete potřebovat, jsem dole. Snídaně se podává v sedm.“

Když odešla, posadila jsem se na postel. Končetiny jsem měla ztěžklé únavou. Snažila jsem se nalézt pevnou půdu

pod nohama, ale vůbec jsem se necítila ve své kůži a mysl se mi stále vracela k Edinburghu. Netušila jsem, kým nebo čím jsem teď, ale jedno jsem věděla jistě: osobu, kterou jsem byla, jsem navždy zanechala za sebou.

Seděla jsem tam v pološeru, které zvěstovalo odchod dne a vdechlo Iskaru zvláštní novou atmosféru.

Vytáhla jsem z tašky fotografii s mírně ohnutými rohy, kterou mi slečna Gilliesová poslala, a podívala jsem se na ni. Byla na ní dvojčata s Hettie. Nikdo z nich se neusmíval. Posledních pár týdnů jsem strávila zkoumáním jejich obličejů, takže jsem je už znala nazpaměť, ale tentokrát jsem se znovu vrátila k Maryině tváři a snažila jsem se jejím rysům přiřadit své nové zjištění.

Zrak mi padl na její ústa. Jako by se tam nově zhmotňovalo její mlčení. Za ní stála Hettie s temnými, inteligentními očima a loknou vlasů spadající jí do tváře. Podívala jsem se blíž a všimla si, že na povrchu fotografie je kaz. Během vyvolávání nejspíš došlo k nějaké chybě, kvůli které byla Williamova figura o trochu tmavší a rozmazanější než postava jeho sestry.

Zachvěla jsem se. Jako by už fotografie samotná předznamenávala nadcházející tragédii.

Následujícího rána mě probudilo šumění vln na plážových oblázcích a křik racků kroužících nad domem. Mezerou mezi závěsy proudilo sluneční světlo. Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientovala, ale když jsem se podívala na hodiny, vyskočila jsem z postele, plná úzkosti, že jsem zaspala a propásla včerejší večeři. Rychle jsem se umyla a oblékla a vyrazila z pokoje. Na chodbě jsem potkala služku, kterou jsem ještě neviděla. Tiše si broukala při práci.

„Dobré ráno. Kudy se dostanu do jídelny, prosím?“ zeptala jsem se, ačkoliv vůně kávy jasně určovala směr.

Přestala si broukat a prohlédla si mě od hlavy až k patě, aniž by se usmála. „Tudy.“

Paní Lenisterová už v přízemí smetala drobky ze stolu. „Doufám, že jste se dobře vyspala, slečno Swansomová. Slečna Gilliesová říká, že se s vámi po snídani setká v salonku.“

„Nechtěla jsem včerejší večer prospat –,“ začala jsem, ale ona jen mávla rukou.

„Slečna Gilliesová je po návštěvních dnech vždycky unavená. Říkala, že je pro ni požehnáním, že se dnes ráno můžete setkat obě odpočaté.“

Usedla jsem k talíři s chlebem a rybou. S požitkem jsem se napila horké kávy, ale jedla a pila jsem rychle, neboť

jsem se nemohla dočkat, až se konečně setkám se svou novou zaměstnavatelkou.

Po jídle jsem si nervózně uhladila sukni a zaklepala na dveře salonku.

Ozvalo se „dále“ a já vstoupila. V chodbě byla zima, ale vzduch uvnitř místnosti ohříval oheň v krbu a v záři plamenů se leskly vyleštěné povrchy několika elegantních stolů. Dvěma velkými okny dovnitř proudilo podzimní světlo a můj pohled upoutala vitrína s barevnými ptáky, která stála na nalakovaném stole.

Violet Gilliesová seděla na židli a já z profilu viděla pouze její pravou tvář. Měla na sobě černé šaty se stříbrnými knoflíčky. Ve vlasech se jí třpytily perlové spony, které držely pohromadě její kudrlinky stažené vzadu na šíji.

Ačkoliv věděla, že tam stojím, chvíli trvalo, než se otočila. Měla jsem co dělat, abych nedala najevo svůj šok. Z profilu totiž nebylo ani stopy po jizvách, které hyzdily její levou tvář.

Svou reakci jsem neovládla dostatečně rychle, takže se v jejích duhovkách na vteřinku cosi zalesklo, ale nedokázala jsem posoudit, zda to je nelibost nebo lítost. Vstala a pokynula mi, abych se posadila.

„Moc ráda vás poznávám, Elspeth.“

Muselo jí být něco přes třicet let, měla jasný pohled a vysoké, hladké čelo.

Dotkla se prstem spálené kůže. „S tímto žiji už od svých šestnáctých narozenin. Jsem zvyklá na reakce, které tím vyvolávám.“

„Je mi to líto,“ řekla jsem.

„Byla to nehoda.“ V jejím tónu jsem zaslechla soucit. Zнала okolnosti, za nichž jsem tuto pozici přijala – tragédie, které mě protáhly mým soukromým očištěním.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi nemohla setkat už včera. Doufám, že se vám v noci dostalo veškerého pohodlí.“

„Ano, děkuji.“

Složila si ruce s mnoha prsteny do klína, jako by tím chtěla zdůraznit závěry svých promluv. „Ani nevíte, jak jsme rádi, že jste přijela. Jsou to pro nás krušné časy. Nej dřív nás začátkem roku opustila Evangeline a potom William. Jejich otec zemřel před mnoha lety. Zbývá nás už tak málo.“

„To je nesmírně smutné.“

„Smutné a těžké. Nejsem na děti a jejich potřeby zvyklá. Od doby, co odešla Hettie, jsme to tu nějak zvládali, ale trvala jsem na tom, že její pozici obsadím. Jak jsem vám již vysvětlila ve svých dopisech, jednáme tady neformálněji než na pevnině a uchýlili jsme se k tomu, že využíváme pouze nejnutnější části domu. Takhle to tady zvládáme.“ Ačkoliv byl její tón sebejistý, do jejích napjatých rysů se vkradla jistá naléhavost.

„Jsem ráda, že jsem tady,“ řekla jsem.

„Vím, že Mary je ve svých devíti letech na chůvu trochu stará, ale její zvláštní potřeby to vyžadují.“ Oždíbovala prsty okraj křesla. „Mrzí mě, že vám to říkám až teď – možná jsem to měla zmínit už v jednom ze svých dopisů –, ale od okamžiku, co přišla o svého bratra, nepromluvila. Doufala jsem, že se to změní, než přijedete, ale bohužel se tak nestalo.“

„Ani slůvko?“ Nepřiznala jsem, že už se mi tato informace donesla.

„Ani hlásku. Byl to očistec pro nás pro všechny.“ Cítila jsem její soustředění a rozhodnost a musela jsem poupravit svůj dojem. Violet Gilliesová byla v jádru žena z oceli.

„A jak se jí jinak daří?“ zeptala jsem se.

„Mary bratrovu smrt pochopitelně nepřijala dobře, ale jsem si jistá, že je to jen dočasné. Čas od času mívá noční můry a je náměsíčná, ale to jde jistě ruku v ruce s její ztrátou a podle mých informací to časem odezní, budete-li jí věnovat svou laskavou pozornost.

I já mám stále problém přijmout, že se takové věci mohou stát tak rychle, ale vy jste více než způsobilá poskytovat v tomto ohledu útěchu, neboť jste utrpěla podobné ztráty, není-liž pravda?“ Zvědavě si mě prohlížela.

„Před pár lety jsem přišla o matku a bratra, o otce předloni a –“, zaškobrtla jsem o vlastní slova, „o sestru teprve nedávno.“

„Starala jste se o svou sestru, když váš otec zemřel?“

„Vždycky jsem se o ni starala.“

„A došlo prý k nějakému požáru?“

„Bohužel.“ Odvrátila jsem zrak, abych skryla svou bolest.

Smutně přikývla, ale tváří se jí mihla úleva. „Pak jsme na tom stejně. Život dokáže být nesmírně krutý, ale nyní můžete Iskar považovat za svůj nový domov a Mary spolu s mou maličností za svou novou rodinu. Z vašich dopisů jsem vyrozuměla, že než vaše sestra zemřela, vyskytly se jisté problémy.“

Nechtěla jsem si připomínat Clařin bledý a kulatý obličej nebo její živý a nesmírně pronikavý pohled. „Clara na tom nikdy nebyla nejlépe. Někteří o ní říkali, že je pomalá, protože byla nemotorná, ale myslelo jí to.“ Náhle mou myslí probleskla vzpomínka na to, jak mě vtipně odbývala, zatímco její tenké prsty neústupně zápasily s knoflíkem na šatech. „Její porod byl obtížný,“ řekla jsem na vysvětlenou.

Ramena slečny Gilliesové se uvolnila a na pírka ptáků ve vitríně dopadl paprsek slunečního světla, který jako by jim propůjčil život. Na chvíli jsem si dokázala představit,

že zvednou křídla a vzlétnou. „Myslím, že se na tuto pozici dobře hodíte, Elspeth. Věřím, že mezi nás hezky zapadnete.“ Usmála se a odhalila tak rovné zuby.

Cítila jsem na sobě břímě očekávání; tlak domu kolem mě, vzduch uvězněný v chodbách nahoře. A kromě toho se někde v bludišti zdejších pokojů skrývalo dítě s oněmělými ústy.

„A co se týče Mary,“ pokračovala, „nebude vám dělat žádné potíže, to vám slibuji. Od jedné do čtyř ji budu vyučovat a vy si můžete dělat, co uznáte za vhodné.“

S tak mírným pracovním vytížením jsem se začala divit, proč vůbec Hettie odešla, a náhle jsem vůči té dívce s krásnými očima pocítila nevoli.

„Proč vás Hettie opustila?“ zeptala jsem se.

„Smrt mé sestry ji hluboce zasáhla.“ Naklonila se a prohrábla oheň. Pak změnila téma rychleji, než jsem ho stačila rozvinout. „Co se týče Mary. Je to dívka, co se chce znovu smát, dívka, která zbožňuje procházky po pláži a sledování tuleňů a racků.“ Její pohled se rozostřil, jako by vzpomínala na časy minulé. „Nenechte se však zmást.“ Předklonila se. „Sice nemluví, ale je chytrá. Vskutku velmi chytré děvče.“ A ačkoliv hovořila s hrdostí, její tvář se při tom stáhla.

Nastala odmlka a já měla pocit, jako by se vzduch kolem mě rozpínal.

Slečna Gilliesová se zahleděla směrem k oknu. Následovala jsem její pohled a za tabulkami skla jsem spatřila samotnou Mary. Vlasy měla pod jasným světlem téměř bílé a oplácela mi pohled se zvláštním, zádumčivým výrazem. „A tady ji máme,“ řekla slečna Gilliesová a pokynula dívce gestem, při kterém se jí rozcinkaly náramky na zápěstí. Dlouho očekávaný okamžik byl tu a já cítila, jak mi dlaně vlhnou potem.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání a Mary konečně stanula přede mnou. Vypadala úplně jako na své podobizně a zároveň jsem vnímala všechny její drobné nedokonalosti, kterých si lze všimnout jen ve skutečném životě. Byla štíhlá, měla oválný obličej, bledou kůži a pravidelné rysy. Nebýt toho mdlého, uzavřeného výrazu v její tváři, označila bych ji za hezkou. Její šaty vypadaly na první pohled bez poskvrnky, ale pak jsem si všimla nepatrného fličku v jejím klíně, jako by si tam nedávno něco rozlila. I její copánky už se snažily vymanit ze sevření pentlí.

Když přistoupila blíž a zvedla ruku na pozdrav, zarazilo mě, jak prázdně to gesto působí. Před sebou svírala špinavou panenku.

„A tohle je Bobbity,“ řekla slečna Gilliesová s náznakem nelibosti v hlase a Mary sevřela hračku pevněji.

Klekla jsem si, pozdravila i Bobbity a pak jsem se obrátila na Mary. „Doufám, že si spolu užijeme spoustu legrace. Spoléhám na tebe, že mi ukážeš dům a celý ostrov.“

Mary nic neřekla. Její upjaté rysy se ani nepohnuly. Naopak se mi zdálo, že se ještě víc stáhla do sebe.

„No vidíte,“ řekla slečna Gilliesová. „Cítím, že už se z vás staly nejlepší kamarádky.“ Rty jí nepatrně zacukaly, což mi napovědělo, že tomu tak docela nevěří. „Běžte se dnes

projít po pláži a trochu se seznámte. Třeba Mary pro jedinou povolí nějaké sladkosti.“

Vyhlédla jsem z okna. Slunce zakrýval velký nadýchaný mrak lemovaný měděnou nitkou. Nemohla jsem se dočkat, až si ostrov prohlédnu a spatřím jeho tolik opěvovanou krásu za denního světla.

„Půjdeme se projít do obchodu ve vesnici, co říkáš, Mary? Teta říkala, že si dnes zasloužíš cukroví. Máš ho ráda?“

„Mary, stejně jako všechny ostatní děti, zbožňuje cukroví. U nás se ho dočká jen vzácně. Takové věci dávám malým jen nerada.“ Mary se neusmála, ale v jejích očích se zalesklo něco, co jsem si vyložila jako radost.

Vyšly jsme ven a zabalené do kabátů vyrazily vstříc poryvům větru, křiku racků a burácení vln, které se líně převalovaly po pláži. Světlo bylo křehké a těkavé, jako by svítilo skrz sklo. Vtáhla jsem do plic svěží vzduch.

„Takže, Mary,“ řekla jsem, „musíš mi ukázat všechna místa, kam ráda chodíš na procházky. Když jsem byla malá, hledali jsme s tátou fosilie. Dělal jsi to někdy taky?“ Mary neodpověděla a já po čase také utichla. Jen tu a tam jsem ji po očku sledovala a snažila se strávit, co jsem se nedávno dozvěděla. Naše kroky skřípaly na cestě.

Na pláži jsem se zastavila a zvedla jsem ze země mušli. Byla růžová a svinutá jako vnitřek ucha. Mary se také zastavila, podívala se mi do očí a společně jsme začaly prohlédávat pláž. Když jsme dřepěly na písku, využila jsem příležitosti a sledovala ji. Dívčí plášť jí dosahoval až ke kolům a nohy pod ním měla dlouhé a hubené.

Uvědomila jsem si, jak nepřiměřená byla má očekávání. Skoro jako bych dříve věřila, že mi nikdy nebylo souzeno

starat se o skutečného člověka, ale jen o panenku, kterou přizpůsobím svým potřebám. Měla jsem za to, že na takový úkol budou mé schopnosti dostačovat, ale tváří v tvář skutečnému objektu mého záměru má sebejistota splaskla. Kolem Mary se vznášela aura osamění, která mnou otřásla. Připomnělo mi to, jak jsem se i já po Clařině smrti stáhla do sebe, kamsi na bezútěšné místo ve svém nitru.

Čas od času se na mě podívala s náznakem zájmu ve tváři a já si naopak prohlížela její mandlové oči s hnědými duhovkami. Uvažovala jsem, co asi vidí, když si mě prohlíží, a jak se cítí ohledně mého příjezdu. Pokud ji Hettie opustila tak náhle, možná mi nechce začít důvěřovat ze strachu, že také uteču.

Po nějaké době jsme se z pláže vydaly po cestě, která vedla k záhumenkům. Údolí bylo poseto políčky, která lemovaly zídky. Na vyšších místech se pásli skotský náhorní skot a kolem se volně potulovaly ovce. Vesnice sestávala zhruba z padesáti nerovně seřazených chalup. Pach kouře a rybiny spolu s hlaholem vesničanů sílily. Shora mířily dvě dívky s košíky a vzduchem se nesly popěvky v gaelštině. Na zápražích seděly ženy, předly vlnu a klábosily. Pomalu jsem kolem nich prošla a popřála jim dobré ráno. Všechny měly na hlavě šátky z identické tvídové tkaniny a prohlížely si mě se směsicí ostychu a zvědavosti. Na můj pozdrav jich odpovědělo jen pár.

Obchod byl větší než ostatní obydlí a vývěsní štít se zrezivělými okraji hlásal, že náleží Reidu Patersonovi. Vnitřek byl napěchovaný všemožným zbožím – byly tu k mání nástroje pro rybolov či k farmaření, ale i domácí potřeby všeho druhu. Ze stropu visely sítě a rybářské pruty a ve vzduchu jsem cítila hustý pach oleje. Mary zamířila rovnou k prodejnímu pultu, za nímž stála řada sklenic.

Zvedla jsem zvoneček a zazvonila. Odněkud zezadu se ozvalo zarachocení a pak se objevil tmavovlasý muž s temnými očima, který se zastavil ve dveřích, aby si nás prohlédl. Tvář měl ošlehanou větrem, ale byl jakýmsi neotesaným způsobem pohledný. Měl na sobě elegantní kabát a bílou naškrobenou košili. Loupl pohledem po Mary a já v jeho očích zahlédla nelibost až nepřátelství.

„Takže vy jste ta nová chůva v tom velkém domě.“ Sjel mě od hlavy až k patě pohledem, který mi vehnal krev do tváří, a pak se usmál s až nezdvořilou důvěrností. Narovnála jsem se, přitáhla jsem si kabát blíž k tělu a jen jsem přikývla.

Mary ukázala na jednu ze sklenic a já jí koupila sladkosti, které prodavač nejdřív zvážil na špinavé váze a pak je nasypal do papírového kornoutu. Během této činnosti se snažil navázat konverzaci. Jeho pohledy propalovaly mé tělo a celkově mě jeho chování znervózňovalo. Odpovídala jsem mu jen úsečně a on to brzy vzdal.

Když jsem se opět ocitla na čerstvém vzduchu, ulevilo se mi. Vyšly jsme na kopec. Vlasy mi čečral vítr a já měla nutkání povolit si čepec a sejmout spony, abych cítila, jak mi vlasy šlehají do tváře. Čím víc jsme se vzdalovaly od Iskaru, tím křepčí byl Maryin krok. Tu a tam běžela napřed, aby si prohlédla trs hlodáše nebo se naklonila přes val z kamenů a sledovala dobytek. Pak se mnou srovnala krok a já cítila, jak napětí uvnitř mé hrudi, o kterém jsem dosud neměla ani ponětí, mírně polevuje.

Došly jsme na hřeben a já se musela předklonit a opřít se dlaněmi o kolena, abych svým namáhaným plicím trochu ulevila. Otočila jsem se. Přede mnou se rozprostíralo celé jasné zelené údolí zalité sluncem, tu a tam zastíněné mraky plujícími po obloze směrem k útesům. Byla to

nádhera. Daleko v místech, kam oko nedohlédlo, ležela pevnina.

Mary stála s Bobbity v jedné ruce vedle mě, vítr jí čechral šaty a pleskal jimi o nohy. Váhavě jsem se natáhla a vzala ji za volnou ruku. Teplo její kůže prosakovalo skrze mou rukavici a já se na chvíli ocitla zpátky v Edinburghu. Prodírala jsem se davy, obklopená pachem spáleného cukru a cigaretového kouře, za zvuku cirkusového veselí, které proudilo všude kolem. V ruce jsem pevně svírala Clařinu dlaň, abychom se jedna druhé neztratily. Kolem prošel chlapec s opicí na každé paži, Clara se za ním otočila a šťastně se smála.

Když se ta vzpomínka rozplynula a já se opět ocitla opuštěná na chladném hřebenu, sklopila jsem zrak ke své svěřence.

Mary vzhledla, chvíli si mě měřila pohledem a pak se koutky jejích rtů poprvé zdvihly v náznaku úsměvu.

Později jsme usedli k obědu, který sestával z polévky následované sýrem a plackami. Podával se v jídelně ve společnosti slečny Gilliesové. Začala jsem si uvědomovat, že k Mary promlouvá jen málokdy. Možná už ji unavovalo, že jí děvčátko neodpovídá, nebo jen chtěla dál rozvíjet náš vztah, ale jak stolování pokračovalo, její pohled jen zřídka kdy zabloudil k Mary, a to mě mírně mátl.

„Co si myslíte o našem ostrově?“ zeptala se se zájmem slečna Gilliesová.

„Nečekala jsem, že bude tak nádherný.“ Bylo znát, že ji to potěšilo. „S Mary jsme viděly orla mořského.“

„Vy se v těchto věcech vyznáte?“

„Můj otec byl zapálený přírodovědec. Už odmalička nás učil.“

„Čím se živil?“

„Byl právníkem.“ Zaplavila mě vzpomínka na vůni jeho dýmky. Polkla jsem a odložila vidličku, dokud neodezněla. Vzpomněla jsem si na Edinburgh a doktorovy zkoumavé oči. Na jeho rychlý pohled, který věnoval mé přítelkyni, a jak potom paní MacAllisterová rozrušeně spráskla ruce. „*Nechce jíst. Musíte ji donutit jíst,*“ lomila rukama.

Otrásla jsem se, abych tu vzpomínku zažehnala. Ačkoliv jsem měla stažené hrdlo, znovu jsem zvedla vidličku a vložila si do úst další sousto.

Minuty ubíhaly a v jednu hodinu si slečna Gilliesová odvedla Mary na výuku, jak slíbila. Já se tak mohla vydat na průzkum okolí. Když odešly, ještě nějakou dobu jsem seděla u ohně a vstřebávala své první ráno. Ačkoliv byla Mary tichá, její společnost mi nebyla nepříjemná. Uvědomila jsem si, že udržovat dlouhé jednostranné konverzace není nutné. Vytvořit s někým společenství lze i ve sdíleném pocitu úžasu při prozkoumávání pláže nebo jen tím, že mi Mary později nabídla bonbón. Ráno zkrátka předčilo má očekávání. Třeba nakonec dítě s problémy představuje nejen větší výzvy, ale také slibuje větší odměny, a já pocítila odhodlání změnit Maryin svět, pokud to bude v mých silách. Vzpomněla jsem si na tátovu průpovídku: „Pokud nedokážeš zdolat vrchol, vyšplhej na jinou horu.“ Tehdy jsem si vzpomněla, jak jsem to po Clařině smrti téměř vzdala, a byla jsem vděčná za příležitost v podobě oné jiné hory, kterou mi nabídl Iskar.

Nakonec jsem opustila teplo ohně a začala bloumat po domě. Když jsem se procházela chodbami a nahlížela do místností, čím dál víc jsem si uvědomovala, že se budova neúprosně rozpadá – sametové závěsy byly místy téměř průsvitné, nábytek ošoupaný a ve vzduchu se vznášel pach vlhkosti. Uvažovala jsem, jak dlouho tuto místnost zanedbávali. Dubové panely byly prolezlé červotočem a v dírách ve dřevě se usazoval prach. V horním patře jsem narazila na další služku, která čistila můj krb. Když mě spatřila, začervenala se a zvedla se z kolen do nemotorného pukrlete. Měla tmavší, ošlehanou kůži a vlasy jako většina ostrovanů.

„Dobré odpoledne,“ řekla jsem. „Jsem slečna Swansomová, Maryina nová chůva.“

Usmála se na mě a pokývla hlavou. „Magda,“ řekla příjemným, zpěvavým hlasem.

Schodiště vedoucí do podkroví tonulo v temnotě a zvědavost ohledně Hettie mě přiměla zastavit u jeho paty a následně vyrazit po schodech nahoru. Zábradlí bylo vyhlazené tlakem bezpočtu dlaní. Kromě zvuků ostrova jsem slyšela ještě cosi: tiché pískání, připomínající vítr uvězněný mezi dlaždicemi či meluzínu v komíně.

Strnula jsem. Do rohů prosakovala temnota a plazila se po zdech. Poslouchala jsem, jak to pískání zesiluje a zeslabuje, a uvědomila jsem si, že jsem mimoděk sevřela zábradlí o něco pevněji.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu ve mně ten zvuk vyvolával nepříjemný pocit, který se mi převaloval v břiše.

Na vrcholu schodiště jsem otevřela dveře do poměrně prostorného pokoje plného nábytku stejně masivního jako ve zbytku domu. V místnosti bylo šero. Přešla jsem k oknu a roztáhla závěsy. Paprsky světla dopadly na postel, stůl, dvě křesla a impozantní dubový sekretář. Tady musela přespávat Hettie. Připadalo mi, že ve vzduchu cítím náznak pudru a parfému. Na toaletním stolku ležel zažloutlý hřeben s vyhlámanými zuby a složený kapesník, obojí pokryté vrstvou prachu. Představila jsem si ji u zrcadla, jak si s uspokojením prohlíží svůj krásný obličej. Došlo mi, že ať už je teď kdekoliv, nejspíš nemá tušení, že je William po smrti.

Zvedla jsem hřeben ke světlu a uviděla v něm zachycených pár zrzavých vlasů. Znovu jsem si vybavila její obličej a místo hnědých kadeří si představila kaštanové, které v záři slunce působí jako plameny. Z ušmudlaného zrcadla na mě vyhlížely mé vlastní rysy a já si sáhla prsty na vlasy nevalného odstínu. V mých šedých očích nebyla žádná jiskra a ve tvářích chyběla barva.

Až na děravé punčochy, které zůstaly zastrčené vazu a zachytily se o suk ve dřevě, zely zásuvky prázdnotou.

Přešla jsem k oknu, z jehož rámu dovnitř pronikal chlad. Okapy nad mou hlavou vrzaly a já si uvědomila, jaké panuje ticho v horním patře domu, protože všechny zvuky tlumily a pohlcovaly silné podlahy. Něco ve vzduchu mě přimělo zůstat stát a zmocnil se mě zvláštní pocit, jako by Hettie stála přímo za mnou, sledovala mě a soudila. Představila jsem si ji, jak si zouvá boty po namáhavém dni nebo jak zvedá ruce, aby si vytáhla sponky z vlasů. Ticho jako by se chvělo. Otočila jsem se a rychle vyrazila zpátky ke dveřím.

Ostatní pokoje byly zanedbané. Vstoupila jsem do bývalé učebny a představila jsem si, jak se nad lavicemi sklání William a Mary s prsty potřísněnými inkoustem a snaží se odolat vábení modré oblohy za oknem. Smáli se tehdy do dlaní a posílali si tajné vzkazy založené v knížkách? V jistých částech učebny se ještě stále držela typická školní atmosféra – pach barvy a pilného úsilí.

Když jsem se vracela úzkou chodbou, snažila jsem se nesrovnávat zdejší nehybnost a rozklad s prosluněnými pokoji svého domova, ale vzpomínky na mě stále dotíraly a čeřily mé emoce. Clara se neučila, protože na psaní měla příliš nemotorné ruce, ale seděla vedle mě, když slečna Doddsová přišla se svými zaprášenými mapami a bichlemi o anglických králich a královnách.

Když jsem toho už prozkoumala dost, ale Maryina výuka stále ještě neskončila, vrátila jsem se ke krbu v salonku. V půl čtvrté vešla služka, kterou jsem ráno slyšela, jak si pobrukuje, a přinesla mi čaj a chléb. Prohlédla jsem si ji pozorněji. Byla mladá, jistě ne starší než já, a měla tmavé řídké vlasy a protáhlý obličej.

„Dobré odpoledne,“ řekla jsem.

Její bezvýrazné oči se skrývaly pod vysokým obloukem obočí, které zdůrazňovalo její nepříteli přátelský výraz.